

Lovgivning, bortfalde, hvorimod jeg maa finde det i høi Grad betænkeligt, efter det Forslag, som Udvalgets Fleertal — i alt Væsentligt i Samklang med Tanken i det forelagte Lovudkast — har fremsat, at gjøre Dvafsalveriet til en fri Næringsvei, uden anden Begrændsning end den, at Vedkommende ikke maa udgive sig for Læge, eller offentlig tilbyde Lægehjælp, og at han skal straffes, naar han anvender Midler, som Domstolene tør erklære for aabenbart farlige, og naar det sjældne Tilfælde indtræffer, at der skulde kunne staffles Beviis for, at han er Skyld i et Tab af Førlighed, som den af ham behandlede Sygdom har efterladt sig.

En saadan Frigivelse af Dvafsalveriet vilde i mine Dine staae i en stærkende Strid med de ellers hos os anerkjendte Grundsætninger for, hvad der paahviler Staten med Hensyn til Sundhedspolitiet, og tillige feer jeg ikke rettere, end at der er god Grund til at befrygte, at en saadan Forholdsregel efterhaanden vilde virke nebbrydende paa selve Studiet af Lægevidensskaben og hos de vordende Læger svække Tilbøieligheden til at anvende Tid og Kræfter paa en grundig fagmæssig Uddannelse.

Medens jeg efter det Anførte principaliter skulde helde til den Mening, at det ligger nærmest, for Tiden at sætte Sagen i Bero, skulde jeg ligeledes i Henhold til mit Anførte subsidiairt foreslaae, at der istedetfor Lovudkastet substitueres en Bestemmelse, alene gaaende ud paa, at Dvafsalverstraffen herefter kun skal anvendes, naar Dvafsalveriet drives som Næringsvei. Gives en saadan Bestemmelse, turde det dog, for at forebygge Usikkerhed i Anvendelsen, være hensigtsmæssigt, at tilføie en Regel for, hvad der i Almindelighed vilde være at udfordre, for at Driften som Næringsvei skulde kunne anses som bevist. Det vigtigste Kriterium maatte formeentlig være, naar der kunde staffles Beviis for, at der var ydet Betaling for det ydede Lægeraad eller for et leveret Lægemiddel, ligesom ogsaa de Udøvere af Lægekunsten, der af egen

Drift havde tilbudt deres Hjælp, eller som bleve antrufne streifende omkring i Landet, maatte have Formodningen imod sig. Dog maatte det naturligtvis komme an paa Domstolenes Skjøn i ethvert enkelt Tilfælde, om ikke Omstændigheder vare tilstede, der svækkede denne Formodning, om ikke f. Ex. det ydede Lægeraad alene maatte betragtes som en Foræring, fra hvis Modtagelse der ikke kunde sluttes til nogen egentlig Næringsdrift. Endelig maatte der formeentlig endnu tilføies en Bestemmelse for at forebygge, at Forandringen i Dvafsalveribegrebet skulde øve Indflydelse paa andre Forhold, med Hensyn til hvilke det ikke kunde være Hensigten at indføre nogen Forandring, f. Ex. Begrændsningen af Jordemødervirksomheden efter Regl. 21de Novbr. 1810 § 40.

Jeg skulde saaledes subsidiairt foreslaae, at der istedetfor Lovudkastet substitueres et Lovforslag om en Forandring i Dvafsalverlovgivningen, saalydende:

„Straffen for Dvafsalveri skal herefter ikke anvendes paa Andre end dem, der uberettiget drive Lægevirksomhed som Næringsvei. Til at godtgjøre, at Nogen har drevet Lægevirksomhed som Næringsvei, skal det i Almindelighed, hvor ikke særegne Omstændigheder gjøre det Modsatte sandsynligt, anses tilstrækkeligt, at det bevises, enten at han har udgivet sig for Læge eller offentlig eller privat har tilbudt Lægehjælp, eller at han har modtaget Penge eller Penges Værd for meddeelt Lægeraad eller Lægemidler, som han har forstaflet den Syge, eller at han har udøvet Lægevirksomheden paa Reiser, om hvilke han ikke kan oplyse, at de have havt andet Niemed.“

De Bestemmelser, hvorefter Jordemødre og Andre, hvem Autorisation er given til at udøve visse Dele af Lægekunsten, ere underkastede Straf for Overskridelsen af den dem ved Autorisationen givne Besæielse, forblive uforandrede.“

Fischer.

Madvig,
Formand.Ploug,
Ordfører.

Ussing.

Zyphén = Abeler.